

ki ga je tako vroče ljubila. Zнала je pa v njem tudi jako dobro čitati in zasledovati v vsem modrost in dobroto božjo. Nabirala je pač še zdravilna zelišča za druge ljudi, zase pa ni mogla več nobenih najti. Ko so poželi žito in je zavel prvi mrzli veter čez strnišča, je začela Čekalka čuda naglo hirati. V gozd ni več hodila, ker je bil za njene stare noge predaleč, in kmalu je bila njena edina pot le še v cerkev, pa še tja je morala hoditi ob palici. Čez nekaj mesecev pa je obležala v postelji.

(Nadaljevanje.)

***

R. Bazin-Kriha.

Liščki iz Galileje.

Koder je naš Gospod Jezus hodil po potih, so se ptički veselili. Komaj so zagledali njegovo belo obleko, so priletavali v trumah. Nekateri so posedali na veje v ograji, in zdelo se je, kot bi veje cvetele. Drugi ptički so capljali v prahu, ki so se ga doteknile njegove noge. Spet drugi so poletavali v zraku in delali senco nad njim. Tudi onih, ki so znali peti, ni manjkalo. Tisti, ki niso imeli glasu, so kazali vsaj svoje perje. Vsi so pa govorili na svoj način:

»Hvala ti, Gospod, za obleko, za glas, za barvo, za zrnca, za listje, ki nas skriva; hvala za življenje in hvala ti za naša krila!«

On, Gospod se je pa smehljaj, blagoslavljal in odhajal.

Celo ptice-matere, ki so valile, se niso pomišljale, da zapusté gnezda in so uganile, da to pot jajčka ne bodo trpela. Prihajale so molče in hitro odhajale.

Nekega dne pa sta se na nekem pobočju v Galileji ustavila dva ptička, vsa žalostna med drugimi veselimi. Bilo je v času, ko je v zavetju črni trn in beli trn še zelen. Jezus je opazil žalost teh dveh in se ustavil. Razumel je, česar ptička nista znala povedati:

»Gospod, v zaupanju sva si napravila gnezdo na tleh pod drevesom. Imela sva že jajčka. Narasle pa so vode in so odnesle hišo.«

Dvignil je Gospod roko in rekel tako pohlevno, da je bilo bolj podobno tožbi kot povelju:

»Iznova pričnita, mala moja!«

Liščka sta si res napravila novo gnezdece prav na vrhu hrasta v strahu pred naraslimi vodami. Zato sta rabila dosti časa. Žimo, volno, perje — iz česar je izdelano liščkovo gnezdo — so do zadnjega pobrali že prvi izdelovalci, oni srečneži, ki sta jih slišala prepevati okoli sebe. A glej, takrat, ko se je hiša bližala koncu, naravnost proti nebu, in zibajoča se v vetru, takrat je izbruhnila takšna divja nevihta, vsa polna toče, da se je vse podrlo.

Liščka sta šla na pot, da poiščeta Gospoda. Nista bila kakor mi, ki se vedno pritožujemo. Hotela sta samo vedeti, če jima ne preostane nič upanja, da bi to leto še zamogla vzgojiti družinico, in zakaj se je jima podrlo dvoje

vališč. Leto je bilo že močno na višku. Vsi mladiči so že zleteli, poletali okrog in bili čimdalje bolj podobni staršem. Solnce je stalo na jugu in žgalo kot ogenj v kovačnici. In pa, Gospod je tudi že nadaljeval svojo pot, govoreč ljudem, in gotovo je bil že daleč.

Dolgo sta ga liščka iskala, ker nista imela nikakšnih navodil in nista znala spraševati. Samo, če sta videla v kaki vasi ženo, ki je jokala; bolnega otroka ali slepca ali žalosten obraz, sta si govorila: »Gospoda Jezusa ni tu,« in sta nadaljevala svojo pot. To se jima je večkrat zgodilo. Na zadnje, ko se je poletje že bližalo koncu, sta prišla v mesto, kjer je vladalo živahno vrvenje. Otroci so nosili veje, ljudje so se veselili med seboj, govoreč:

»Zares je vzbudil od mrtvih Jajrovo hčerko; videli smo jo hoditi, polno življenja.«

Mladdenke so se jokale od veselja in odlagale žalne obleke. Oba liščka sta pa na predstoječi veji čakala Jezusa, in ko se je že bližala noč, je šel mimo in ju spoznal.

»Mala«, je rekel, »nič še ni izgubljenega. Iznova začnita! Napravita si gnezdo sredi drevesa, ne prenizko, radi naraslih vodâ, ne previsoko, ker se ne moreta boriti z nevihto. Pojdita v miru!«

Okoli njega je stalo veliko ljudi. Ko so ga slišali govoriti, je rekel eden med njimi: »Gospod, ti ukazuješ ptičkoma, naj si delata gnezdece, in zima se že bliža!«

»Preden bosta zbrala tvarino za gnezdo,« je rekel drugi, »bo listje že odpadlo!«

»Mraz bo ubil mater na jajčkih,« je rekel tretji, »in čeprav bodo zrasli, vendar ne bodo mladiči na zmrznjenih tleh našli hrane.«

Toda oni, ki je bil sredi med njimi kot knez, je žalostno zrl na ljudi, se nasmehnil ptičkoma in rekel:

»Pomlad mi je pokorna, pojdita v miru!«

In v noči sta liščka odletela. Brez oddiha in brez utrujenosti sta priletela v enem samem poletu v deželo, kjer se jima je posrečilo dvakratno valjenje. Konji so se pasli vse poletje, in našla sta žime na preostajanje. Ovce so nabadale volno na trnje, in njima ni manjkalo volne; veliko nepotrebnega perja je plavalo po napajalnikih, in zbirala sta si najmehkejši puh. Gnezdece je bilo kmalu narejeno. Mati je izlegla šest jajčec in jih je pričela valiti.

Takrat so videli ljudje nekaj čudnega. Vsa drevesa so namreč izgubljala listje; samo ono, ki je nosilo gnezdece, in sosedna v razdalji srednjevelikega polja, so obdržala svoje listje in svoje zelenje. Za ta blagoslovljeni prostor je ostalo nebo jasno. Oblaki so se kopicili naokoli in pustili sinjo

odprtino, in skozi njo je padala svetloba in toplota na negibno-valilko. Veter se je raznežil, ko je šel mimo meje, ki jo je označil Bog. To je trajalo gotov čas. Šest liščkov je zapustilo šest lupin. Ko so odprli oči, so videli kot vsi drugi njih vrste, da je zemlja lepa, dobili so prvo perje in skušali poletavati . . . Šele, ko so imeli dorasle peruti, je listje orumenelo, in so malčki opazili, da je zima že zdavna opustošila zemljo v razdalji sto metrov od gnezda.

Glejte, otroci moji, če je napravil Gospod pomlad ptičkom, ki so se zakasnili v valjenju, kaj bo storil še le vam, če ga boste prosili! Toda ničesar bi ne bilo, če bi očka in mamica ne bila pričela z gnezdecem celo tretjič — to morate dobro vedeti.

Fran Radešček:

Za očetom.

Spomini na svetovno vojno in njene grozote čimdalje bolj medlé, izbrisati jih pa ne bo mogoče. V srcih teh, ki so sami okušali vso grenčino vojnega trpljenja v bojnem metežu, ki tudi naši slovenski domovini še celó ni prizanesel, ostanejo ti dnevi, polni groze in strahot, nepozabni za vse življenje. Prav posebno pa so živo vdolbljeni v mehkočutno človeško dušo zlasti posamezni prizori, ki jih je težko zapisati tako, kakor so se človeku vtisnili.

Ne vem torej, kako bo odmela v vaših srcih naslednja zgodba dvanajstletnega dečka Jovice, ki je izgubil svojega ljubljenega očeta? Smatram jo pa za vredno, da jo podam v verni sliki mladim bralcem »Vrtca«.

*

Uprav pred enajstimi leti, v prvih dneh po novem letu, smo se po srečno prestanem mučnem umiku pred sovražnikovimi bajoneti in topovi preko divjih goratih krajev severne Albanije bolni srbski vojaki in z nami številni izbegli moški, ženske in otroci ukrcali v Draču na ladje, da nas prenesó kamorkoli na varno. Ukrcavanje se je izvršilo ponoči v najhujšem nalivu. To je bilo vsekako boljše kot bombe, ki so jih podnevi metali neprijateljski letalci na nas. V ladjo, kamor je tudi mene namenila usoda, so stlačili 2400 sestradanih in nadložnih mož, ženâ in otrok. V italijanskem pristanišču so ugotovili na naši ladji kolero in nas odklonili, ne da bi nam dovolili, oskrbeti se vsaj s hrano za bolnike.

Brodarili smo potem osem dni po Jadranskem in Sredozemskem morju, išoč zavetja. Končno so se nas usmili na Korziki v pristanišču Bastia, da so nam postregli vsaj s kruhom. Izkrkali pa smo se pred Marseljem na samotnem otoku. Tam smo vsi težje bolni in onemogli prišli v lazaret (zasilno bolnišnico), vsi drugi pa v dve baraki, da se pozdravijo in okrepijo. Že na ladji, pa tudi na tem otoku, je več beguncev umrlo.